

Sygn. akt III U 532/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant sekr. sądowy Jadwiga Goraś

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 28 czerwca 2016 r., (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 532/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 października 2016 r.

Decyzją z dnia 28 czerwca 2016 r., (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. P. (1) prawa do emerytury.

W podstawie prawnej decyzji organ rentowy powołał ogólnie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748).

Zakład odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy

w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w J. od 11 listopada 1977 r. do 29 lutego 1992 r., gdyż brak jest świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu z dnia 20 lipca 2016 r. wnioskodawca J. P. (1) zakwestionował powyższą decyzję, wnosząc ostatecznie o jej zmianę

i przyznanie mu prawa do emerytury w obniżonym wieku przy zaliczeniu pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Odwołał się do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. P. (1), urodzony (...), w dniu 1 czerwca 2016 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając jednocześnie, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wnosząc o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. W aktach organu rentowego zalegała dokumentacja potwierdzająca przebieg jego zatrudnienia w tym: świadectwo pracy z dnia 24 lutego 1992 r. wystawione przez (...) Zakład (...) w J. potwierdzające, iż wnioskodawca był tam zatrudniony od 11 listopada 1977 r. do 29 lutego 1992 r. na stanowisku stolarza.

Ustalony przez organ rentowy wymiar okresów składkowych i nieskładkowych wykazanych przez wnioskodawcę na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 25 lat, 9 miesięcy. Uznaný przez organ rentowy staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 2 lata i 4 miesiące.

W rezultacie zaskarżoną decyzją z dnia 28 czerwca 2016 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury.

Dowód:

- wniosek o emeryturę z dnia 1.06.2016 r.,
- świadectwo pracy z dnia 24.02.1992 r. wystawione przez (...) Zakład (...) w J.,
- decyzja (...) w R. z dnia 28.06.2016 r.

Sąd ustalił, że wnioskodawca J. P. (1) w okresie od 11 listopada 1977 r. do 29 lutego 1992 r. był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w J. na stanowisku stolarza w warsztacie stolarskim.

(...) zajmowała się wykonywaniem drzwi i okien na potrzeby budów. Zatrudnionych było ok. 20 stolarzy, a nadto w pracach pomagali żołnierze. Praca odbywała się w warsztacie stolarskim. Stolarze zajmowali się obróbką mechaniczną listew, które następnie były czyszczone na szlifierni, która znajdowała się w innym pomieszczeniu. W dalszej kolejności wyszlifowane elementy były montowane, okuwane, gruntowane pokostem, malowane podkładem.

W brygadzie nie było podziału na poszczególne czynności, wszyscy stolarze zajmowali się cięciem, klejeniem, konserwacją, impregnacją, politurowaniem. Wnioskodawca pracował przy wszystkich tych czynnościach, głównie zajmował się jednak wykańczaniem okien i drzwi.

Pracownicy otrzymywali dodatki za szczególne właściwości pracy w wojsku.

Do wód:

- akta osobowe wnioskodawcy z (...) Zakładu (...) w J.,
- zeznania świadków: - J. Ł. – k. 20,

- J. P. (2) – k. 20,

- K. M. – k. 20,

- zeznania wnioskodawcy J. P. (1) – k. 20.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz w ramach toczącego się w sprawie sądowego postępowania dowodowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał ponadto dowody z zeznań świadków J. Ł., J. P. (2) i K. M., którzy pracowali wraz z wnioskodawcą, stąd znali zakres obowiązków wnioskodawcy i rzeczywisty rodzaj jego pracy oraz jej warunki.

Wiarygodne pozostają także zeznania wnioskodawcy. Są one zgodne z dowodami z zeznań świadków. Ponadto wszystkie dowody osobowe znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. P. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl przepisu art. 184 ust. 2 cyt. Ustawy emerytura, o której mowa powyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3 zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 pkt. 1 ustawy (co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32 cyt. ustawy).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z przepisem § 4 ust. 1 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny (który dla mężczyzn wynosi 60 lat), ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy (25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca J. P. (1) nie spełnił warunku koniecznego do uzyskania prawa do emerytury, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu.

Prace w warunkach szczególnych zostały określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz. 43 ze zm.)

W szczególności nie może być uznana jako praca w warunkach szczególnych, wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku stolarza od 11 listopada 1977 r. do 29 lutego 1992 r. w (...) Zakładzie (...)

w J.. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracą w szczególnych warunkach są prace stolarza przy politurowaniu ręcznym (wykaz A, dział VI, poz. 8) oraz prace w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne (wykaz A dział VI, poz. 7) pod warunkiem, iż są wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tymczasem wnioskodawca nie wykonywał takich prac stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca bowiem nie tylko wykonywał prace przy klejeniu, lakierowaniu czy politurowaniu, ale też pracował przy wszystkich innych czynnościach związanych z obróbką drewna, np. ciął drewno, strugał, piłował, heblował, frezował, szlifował, czyścił.

Wnioskodawca nie wykazał zatem 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach przypadającego na dzień 1 stycznia 1999 r. i tym samym nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury przewidziane w przepisie art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze - orzeczono jak w sentencji wyroku – po myśli przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.